

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/63/2021
Identifikačné číslo spisu:	8713215236
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8713215236.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemesova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, proti žalovanému BAU land, spol. s r. o., so sídlom Levočská 2, 058 01 Poprad, IČO: 31 687 539, zastúpenému advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, o zaplatenie 1.469,35 eur s prísl., o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/37/2018-184 z 29. novembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/37/2018-184 z 29. novembra 2018 z r u š u j e v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie a v závislom výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie.

V zostávajúcej časti (potvrdzujúcej výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie) dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Cob/37/2018-184 z 29. novembra 2018 o d m i e t a.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/37/2018-184 z 29. novembra 2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 18Cb/19/2014-137 z 12. decembra 2017 vo výroku I., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.469,35 eur s 8,5% p. a úrokom z omeškania zo sumy 1.206,97 eur od 3.05.2013 do zaplatenia a zo sumy 262,38 eur od 25.07.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II., ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania proti žalovanému v rozsahu 100% a vo výroku III., ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že sporovým stranám nárok na ich náhradu nepriznal.

2 Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že žalobca sa žalobou z 18.10.2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.469,35 eur s príslušenstvom z dôvodu, že na základe nájomnej zmluvy z 20.07.2000 nebol zaplatený prenájom plochy zapísanej na LV č. XXX, k. ú. H., časť parcely č. 2462/14 o výmere 364 m², parc. č. 2462/15 o

výmere 261 m² za obdobie od 1.04.2013 do 30.06.2013 a časť za mesiac júl 2013. Žalovaný namietal uplatnený nárok s poukazom na to, že žalobca nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Žiadal konanie prerušiť vzhľadom na konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) a rozhodnutia EŠLP. Súd prvej inštancie posúdil žalobu ako dôvodnú a opodstatnenú, nakoľko sa stotožnil s tvrdeniami žalobcu, že na základe uzavretej zmluvy mu vzniklo právo na zaplatenie nájomného v zmysle predložených faktúr. Vlastníctvo predmetných nehnuteľností je nesporné s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Poprad vo veci sp. zn. 21C/84/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013. Návrh na prerušenie konania nebol nijakým spôsobom preukázaný a odôvodnený, preto súd prvej inštancie uvedený návrh žalovaného zamietol. Keďže žalovaný tiež žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie istiny za uplatnené obdobie a že by nebol v spore aktívne vecne legitimovaný, súd prvej inštancie žalobe o zaplatenie istiny vyhovel. Rozhodol v zmysle návrhu žalobcu, vrátane uplatnených úrokov z omeškania, pretože cena nájmu nebola zaplatená v dohodnutej lehote splatnosti a žalovaný sa preto dostal do omeškania. Po právnej stránke odôvodnil rozhodnutie s poukazom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka („ďalej aj „Obch. zák.“), § 663 a § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a uzavretú nájomnú zmluvu č. 848174031-2-2000 z 20.07.2000, k ukončeniu ktorej došlo dňa 20.07.2013. O trovách konania na súde prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3 O odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (vo všetkých troch výrokoch) potvrdil a sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4 Odvolací súd sa stotožnil s výrokom III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie konania. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol, ak návrhu na prerušenie konania nevyhovel s prihliadnutím na to, že konanie už bolo prerušené, pričom súd prvej inštancie v ňom pokračoval po tom, čo dôvod prerušenia konania pominul, pretože došlo k právoplatnému skončeniu veci o určenie vlastníckeho práva. Dôvody pre ďalšie prerušenie konania nevzhliadol aj vzhľadom na obštrukčné postupy žalovaného.

5 Ďalej odvolací súd poukázal na to, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a návrh žalobcu aj správne právne posúdil. Konštatoval preto správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP a v podstatných bodoch na tieto dôvody odkázal.

6 Po preskúmaní odvolacích námietok žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, pretože v konečnom dôsledku nemôžu privodiť zmenu zisteného skutkového a právneho stavu. Zároveň sa stotožnil aj s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania (výrok II.), ktorý považoval za vecne správny.

7 O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vychádzal zo zistenia, že v odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný a úspešný žalobca si trovy konania neuplatnil.

8 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9 K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že procesným postupom súdu prvej inštancie dňa 13.11.2017 bol pripravený o možnosť účasti na pojednávaní dňa 14.11.2017, najmä na pojednávaní robiť zásadné prednesy a účinne sa brániť. Poukázal na to, že procesné prejavy, ktoré robil súd prvej inštancie pred pojednávaním dňa 13.11.2017 boli zmätočné a v rozpore s procesným

predpisom. Právny zástupca žalovaného v podaní z 13.11.2017 žiadal súd prvej inštancie o prerušenie konania z dôvodu, že dňa 6.10.2017 podal sťažnosť na ESLP v právnej veci sp. zn. 21C/84/2011 o určenie vlastníckeho práva a z tohto dôvodu žiadal súd (elektronicky a následne súdu doručeným písomným podaním) o odročenie pojednávania dňa 14.11.2017. Žiadosť o odročenie pojednávania obsahovala všetky náležitosti v zmysle § 183 CSP, vrátane elektronickej adresy žiadateľa - advokáta žalovaného. Podstatou procesného pochybenia súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že právnenému zástupcovi žalovaného bolo súdom uvedené, že v priebehu nasledujúceho dňa bude vyzvaný k predloženiu dokladov, ktoré by mali potvrdzovať dôvodnosť podania sťažnosti na ESLP a ktoré by preukazovali skutočnosť, na ktorú sa žalovaný odvolával. Nevedel, že súd nebude akceptovať jeho žiadosť o odročenie pojednávania dňa 14.11.2017, že dokazovanie bude ukončené a vec bude odročená na vyhlásenie rozsudku na deň 12.12.2017, keďže nebol elektronicky upovedomený o spôsobe vybavenia písomnej žiadosti o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie svojím procesným postupom v rozpore s § 183 ods. 4 CSP znemožnil žalovanému (ako strane sporu), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odvolací súd následne nesprávne svojim potvrdzujúcim rozhodnutím potvrdil nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia súdu vo veci samej dňa 12.12.2017. Skutočnosť, že súd prvej inštancie neoznámil žalovanému rozhodnutie o jeho žiadosti na odročenie pojednávania predstavuje nesprávny výklad ustanovenia § 183 ods. 4 CSP. V tomto smere poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/53/2014 z 31.10.2016, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 66/2017, od ktorého sa odvolací súd odklonil, čím je daný dôvod dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10 Dovolateľ namietal aj nesprávne riešenie právnej otázky ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uviedol, že súd prvej inštancie mal skúmať aktívnu vecnú legitímáciu účastníka konania na základe vznesenej námietky žalovaného, že žalobca (resp. jeho právny predchodca) v dôsledku prevodu činnosti a delimitácie majetku v roku 1977 prestal byť správcom sporných nehnuteľností a z námietok žalovaného mal ustáliť, že ako dôkaz oprávnenosti žalobcu požadovať nájom za užívanie nehnuteľností nestačí len zápis skutočnosti na LV č. XXX kat. úz. H.. Jeho účasť na pojednávaní bola potrebná, lebo pred súdom chcel preukázať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie akéhokoľvek peňažného nároku proti žalovanému.

11 Dovolateľ tiež namietal, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho sa obmedzil len na konštatovanie správnosti jeho dôvodov, bez bližšej konkretizácie. Len v prípade výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd vlastným hodnotením vyjadril k tomu, prečo sa stotožnil s výrokom o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, hoci rozhodnutie súdu prvej inštancie pozostávalo z viacerých parciálnych výrokov. Teda, odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len paušálne v zmysle § 387 ods. 1 CSP konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, na ktoré odkázal.

12 Na výzvu súdu prvej inštancie zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdil ako vecne správne. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalovaného spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu bolo žalobcovi doručené 22. augusta 2019 (doručenka na č. 1. spisu 206). Súd prvej inštancie určil žalobcovi na vyjadrenie lehotu 10 dní, ktorej koniec pripadol na nedeľu 1. septembra 2019, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu lehoty do pondelka 2. septembra 2019. Žalobca svoje vyjadrenie odovzdal na poštovú prepravu až dňa 4. septembra 2019, teda oneskorene. V zmysle poslednej vety § 436 ods. 3 CSP sa na také oneskorene podané dovolanie neprihliada, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nadbytočne doručoval predmetné vyjadrenie dovolateľovi. Z uvedeného dôvodu zároveň dovolací súd nepovažoval za potrebné doručiť žalobcovi vyjadrenie dovolateľa k jeho vyjadreniu (tzv. dovolaciu repliku), ktorá bola dovolaciemu súdu doposlaná za spisom dňa 11.11.2019.

13 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenej v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným

prostriedkom.

14 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

15 Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

16 Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17 Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18 Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

19 Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia).

20 V posudzovanom prípade výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby na súde prvej inštancie (18.10.2013) bola 337,10 eur mesačne (Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z.z.), pričom 10-násobok tejto sumy predstavuje 3371 eur. Napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení 1.469,35 eur neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy, z čoho vyplýva, že prípustnosť dovolania v tomto prípade nie je možné vyvodzovať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. V tejto časti je preto dovolanie žalovaného *ex lege* procesne neprípustné (§ 422 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP).

21 Dovolateľ ďalej uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Túto vadu videl v tom, že odvolací súd považoval za správny procesný postup, ktorým súd prvej inštancie na žiadosť právneho zástupcu žalovaného o odročenie pojednávania, mu neoznámil na ním uvedenú e-mailovú adresu, ako rozhodol o jeho žiadosti, čím došlo k porušeniu § 183 ods. 4 CSP. O odročenie pojednávania žiadal z dôvodu ním uplatneného návrhu na prerušenie konania pre podanie sťažnosti na EŠLP dňa 6.10.2017. Na pojednávaní dňa 14.11.2017 súd prvej inštancie vec meritorne prejednal v neprítomnosti žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu a pojednávanie odročil na 12.12.2017 za účelom vyhlásenia rozhodnutia s tým, že ho elektronicky neupovedomil, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovie. Žalovaný a ani jeho právny zástupca sa pojednávania dňa 14.11.2017 nezúčastnili a nemohli tak na pojednávaní urobiť zásadné prednesy a účinne sa brániť, čím v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces, pričom odvolací súd sa stotožnil s nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Ďalej vadu zmätočnosti videl dovolateľ aj v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a

len paušálne v zmysle § 387 ods. 1 CSP konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez uvedenia vlastných hodnotiacich záverov.

22 Podľa § 183 ods. 4 CSP ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

23 O návrhu strany na odročenie pojednávania rozhoduje súd, ktorý návrhu o odročenie pojednávania buď vyhovie a v takom prípade postupuje v zmysle § 184 CSP, t. j. bezodkladne o tom upovedomí všetkých tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní alebo návrhu o odročenie pojednávania nevyhovie a v takom prípade postupuje v zmysle § 183 ods. 4 CSP, t. j. bezodkladne o svojom negatívnom rozhodnutí upovedomí stranu, ktorá odročenie pojednávania navrhla (strana sporu je povinná v návrhu na odročenie pojednávania uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju súd môže upovedomiť o svojom rozhodnutí).

24 Z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca žalovaného deň pred pojednávaním (13.11.2017) podal súdu návrh na prerušenie konania z dôvodu podania sťažnosti na ESLP vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z tohto dôvodu navrhol odročenie pojednávania, pričom požiadal súd, aby mu svoje rozhodnutie o návrhu na odročenie pojednávania oznámil na e-mailovú adresu, ktorú uviedol v žiadosti. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 14.11.2017 vyplýva, že súd prvej inštancie pojednával v neprítomnosti žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu a po prejednaní veci uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a ďalším uznesením pojednávanie odročil na termín 12.12.2017 o 15.00 hod. za účelom vyhlásenia rozsudku, ktorý následne dňa 12.12.2017 aj verejne vyhlásil. V spise sa nachádzajú dva úradné záznamy. Úradný záznam súdu sa nachádza na č. 1. spisu 102 a vyplýva z neho, že dňa 13.11.2017 bolo súdom telefonicky oznámené právnenému zástupcovi žalovaného, že „nejde o dôležitý dôvod na odročenie pojednávania“. Úradný záznam je spísaný rukou a nie je z neho zrejmé, kto ho vyhotovil a v akom čase dňa 13.11.2017. Na č. 1. spisu 131 sa nachádza úradný záznam spísaný právnym zástupcom žalovaného dňa 13.11.2017. Vyplýva z neho, že rozhodnutie súdu o návrhu na odročenie pojednávania neobdržal v zmysle § 183 ods. 4 CSP ani v poobedňajších hodinách dňa 13.11.2017, v dôsledku čoho telefonoval na Okresný súd Poprad a žiadal o oznámenie, či súd obdržal jeho e-mail z 13.11.2017. Uvedená skutočnosť mu bola o cca 15.00 hod. pozitívne potvrdená s tým, že mu bolo oznámené, že asistentka sudkyne JUDr. Gavalierovej nie je v práci a že sudkyňa jeho podanie do pojednávania bude mať doručené do spisu. Zároveň mu bolo oznámené podateľňou, že po ukončení telefonického rozhovoru bude súdna tajomníčka jeho žiadosť vybavovať. V čase o cca 15.20 hod. mu volala konajúca sudkyňa Okresného súdu Poprad JUDr. Gavalierová, že sa oboznámila s obsahom jeho e-mailu s tým, že pojednávanie dňa 14.11.2017 neodročí, ale jeho neúčast' a neúčast' štatutárneho zástupcu žalovaného považuje za ospravedlnenú a vzhľadom na obsah jeho podania, na základe ktorého žiadal o odročenie pojednávania a tiež prerušenie konania, bude musieť súdom špecifikovaným spôsobom svoj návrh zdokladovať, k čomu bude nasledovný deň vyzvaný asistentkou sudkyne. Následne dňa 7.12.2017 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie právneho zástupcu žalovaného, ktorým požiadal súd o zrušenie uznesenia zo dňa 14.11.2017 o odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozhodnutia dňa 12.12.2017. V tomto podaní uviedol, že podaním z 13.11.2017 požiadal o prerušenie konania z dôvodu, že v právnej veci o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorej Okresný súd Poprad právoplatne rozhodol rozsudkom sp. zn. 21C/84/2011 z 15.11.2012, podal dňa 6.10.2017 sťažnosť na ESLP. Určenie vlastníckeho práva je rozhodujúcou skutočnosťou, nakoľko žalobca požaduje finančnú náhradu za užívanie nehnuteľností, ktoré sú predmetom súdneho konania na základe žaloby, ktorú považuje za nedôvodnú. Stav spochybnenia oprávnenosti žaloby právne a procesne zdokladoval a z dôvodu súčasného procesného stavu konania o určenie vlastníckeho práva pred ESLP žiadal súd o prerušenie predmetného konania. JUDr. Gavalierová (ako konajúca sudkyňa) nasledovný deň, t. j. 14.11.2017 mala vyzvať právneho zástupcu na predloženie súdom požadovaných dôkazov, pričom z telefonického oznámenia konajúcej sudkyne nevyplývalo, že pojednávanie bude odročené za účelom vyhlásenia rozsudku. Práve naopak, sudkyňa uviedla, že bude požadovať ďalšie písomnosti za účelom procesného rozhodnutia o návrhu žalovaného. Žalovaný namietal postup súdu ako

rozporný s § 183 ods. 4 CSP.

25 V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný (okrem iného) namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý ho na základe jeho žiadosti elektronicky neinformoval o neakceptovaní žiadosti o odročenie pojednávania a neakceptovaní návrhu na prerušenie konania. Súdom mal byť utvrdzovaný o nejakom ďalšom postupe, v rámci ktorého bude musieť predložiť ďalšie doklady, ktoré bude súd požadovať, pričom nemal vedomosť o tom, že súd bude vo veci pojednávať a následne vyhlási rozsudok. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa námietkami žalovaného v odvolaní vôbec nezaoberal.

26 Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia. Z nálezů ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21.01.2021 vyplýva, že za súčasť procesného postupu súdu sa považuje aj rozhodnutie súdu, ktoré je vyvrcholením procesného postupu súdu a najdôležitejším procesným úkonom súdu. „Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“. Z nálezů ÚS SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13.11.2018 vyplýva, že „odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezů ÚS SR konštatoval: „...absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru“.

27 Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s kľúčovými tvrdeniami v odvolaní.

28 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 183 ods. 4 CSP, pretože svoje negatívne rozhodnutie o návrhu žalovaného na odročenie pojednávania z 13.11.2017 neoznámil žalovanému (ako strane sporu) bezodkladne na e-mailovú adresu: mbuzgo@gmail.com, ktorú žalovaný uviedol vo svojom podaní, obsahujúcim žiadosť o oznámenie rozhodnutia súdu v zmysle § 184 CSP. Pokiaľ by súd postupoval v zmysle § 183 ods. 4 CSP a svoje rozhodnutie o neodročení pojednávania oznámil právnejmu zástupcovi žalovaného na jeho e-mailovú adresu, bol by dovolaciemu súdu zrejmý obsah oznámenia súdu, adresovaný právnejmu zástupcovi žalovaného. Z úradného záznamu súdu (č. I. spisu 102) nie je zrejmý presný obsah oznámenia súdu právnejmu zástupcovi žalovaného a ani presný čas, kedy k telefonickému rozhovoru malo dôjsť, pričom právny zástupca žalovaného obsah oznámenia súdu prvej inštancie o neodročení pojednávania poprel s tým, že mal byť súdom ubezpečený o tom, že nasledovný deň bude vyzvaný na zdokladovanie návrhu na prerušenie konania. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, akceptoval odvolací súd, ktorý napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne bez toho, aby sa odvolacou námietkou žalovaného zaoberal a vysporiadal sa s ňou vo svojom rozhodnutí. Uvedený nesprávny procesný postup súdu, ako aj nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nezodpovedá

zákonným požiadavkám vyplývajúcim z § 393 ods. 2 a § 387 ods. 3 CSP - podľa názoru dovolacieho súdu- zakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

29 S poukazom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade je daná prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku potvrdzujúcom výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť na plnenie (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie.

30 Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých troch výrokoch, vrátane výroku III., ktorým súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. K uvedenému dovolací súd uvádza, že uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (subsumované ako výrok III. do rozsudku súdu prvej inštancie) nie je rozhodnutím vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (vo veci vymedzenej žalobou) končí. Z uvedeného dôvodu proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto v tejto časti dovolanie žalovaného odmietol ako procesne neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP.

31 O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

32 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.